

The background is a vibrant space scene. A large, detailed spaceship with a metallic, textured surface is the central focus, angled towards the right. It has several bright blue lights on its hull and a red light at the rear. Above it, a smaller, sleeker spaceship is visible. In the lower-left corner, a planet with horizontal bands of brown and blue is partially shown. The sky is a deep blue with purple and pink nebulae, and numerous white stars are scattered throughout. The overall lighting is dramatic, with strong blue and red highlights.

U E Z E N
Echilibrul lumilor

fides

snowdon king

Snowdon King

U E Z E N

Echilibrul lumilor

Cu un *Cuvânt înainte* și o *Postfață*
de prof. dr. Adrian Botez

FIDES

**Finalul unui Luceafăr sinusoidal –
sau Mîntuirea prin oglinda spartă :
„Echilibrul Lumilor“, de Snowdon King**

În mod aproape miraculos, pentru cei ce nu ar cunoaște firea eminentemente poetică a autorului trilogiei despre *Uezen* – a treia parte, *Echilibrul lumilor*, stă sub semnul *Luceafărului* eminescian! Al Cosmicului Sacrificiu al Dragostei/ Prin Dragoste...

Dar măiestria lui Snowdon King (profesionalismul românesc începe să-și spună cuvîntul, tot mai răspicat!) constă tocmai în mascarea transfigurării, cu valențe și efecte cosmice. În primul rînd, asistăm (și nu aceasta este partea cea mai izbită, din punct de vedere estetic, a romanului! – deși, în ce privește stilul, avem de-a face cu o unitate perfect armonioasă!) la un veritabil curs, în care autorul își expune propria viziune, asupra metafizicii universului de el însuși imaginat. Ca preludiu al cursului de metafizică, însă, există pasajul în care Anuk, înnebunit de moartea iubitei sale Asiria, pentru a o re-întîlni, n-are importanță cum și sub ce chip și sub ce condiții extra-ontologice (șansă, cel puțin în registru uman, întrevăzută doar ca pseudo-viziune a exasperării îndrăgostitului autentic, de sorginte cosmică!) face pactul cu echivalentul creștin al Diavolului/ Mefistofeles – *Z'Davaar*:

„Eu sînt Z'Davaar, stăpînul întunericului și al lumii de mijloc...

— Ia-mi viața mea și fă-o pe ea să trăiască!

— E prea puțin ce-mi oferi. Nu de viața ta am nevoie. Asiria va merge cu mine. Dacă vrei s-o mai vezi, atunci...

— Atunci?

— *Atunci vei face tot ce-ți spun. Și veți fi împreună o eternitate.*

Și, tocmai din acest moment, extrem de sensibil, începe „prelucrarea“ metafizică, de mare și pervers rafinament, a lui Anuk, de către Z'Davaar:

„— *Ați fost duși de nas, Anuk. În întuneric se nasc sufletele și își primesc misiunile lor. Democles este doar un suflet puternic care a vrut să-mi ia locul. A fost izgonit din Obscuris și de atunci rătăcește prin lumea materială. Și-a creat o lume numai a lui în care s-a ascuns și s-a înconjurat de lumină. De ce crezi că nu își face niciodată apariția pe pământ? De ce trimite doar mesaje celor pe care încearcă să-i îmbete cu puterea creației și salvarea sufletului prin ascensiune? Îi este teamă de distrugere, îi este teamă de moarte. L-am lăsat, îl iubesc prea mult pentru a-l pune în lanțurile propriei lumi. Însă trebuie să primească o lecție definitivă. Trebuie să se întoarcă acolo unde-i este locul, în lumea întunericului veșnic.*

— *Cum vrei să faci asta?*

— *Mai întâi trebuie să recuperez sufletele convertite. Vreau ca toți edenienii și discipolii luminii să dispară. Asiria va rămîne în lumea de mijloc. Îi voi păstra memoria intactă, astfel încît să nu te uite niciodată, și te va aștepta. Dacă îmi îndeplinești cerințele, veți fi pentru totdeauna împreună. Totul depinde de tine.*

— *De ce nu faci totul de unul singur dacă ești atît de puternic? De ce ai nevoie de mine?*

— *Nu vreau să intervin direct în viața oamenilor, în evoluția sufletelor lor. Fiecare trebuie să își descopere partea întunecată fără să se afle sub influența mea directă. Fiecare trebuie să înțeleagă că distrugerea este singura cale prin care se poate întoarce la origine...*

Firește, în acest moment, autorul intervine cu... „Varianta din Oglindă“ – adică, aceea a lui Democles-Dumnezeul Luminii... Firește că nu pot exista două adevăruri – deci, încă de acum se întrevede necesitatea actului magic, pentru soluția ontologiei umano-anuk-iene: *spargerea oglinzii mincinoase!* – și, ca în Povestea lui Harap-Alb, alegerea Adevărului Cosmico-ontologic, ca suprem risc asumat, în eternitate... Iată „*varianta demiurgico-metafizică a lui Democles*“, prezentată auctorial, la modul... „ventriloc“! – o variantă care, cu adevărat, stă sub semnul „*echilibrului lumilor*“, nu poate funcționa (această variantă metafizică) *decît* sub semnul acestui echilibru (Stăpînul Cîntarului Cosmic este întrevăzut, dar nu sub limita suspansului!) – și, explicit, înțelegem că alegerea lui Anuk, pentru Proba Oglinzii Mincinoase (și *deloc* tranzitorii, își închipuie Z'Davaar!...) – s-a făcut oarecum sub semnul aleatorului, dar, în cadrul unui cadru probabilistic de extensie cosmică, *tocmai Anuk era ținta perfectă, pentru teleologia divină:*

„La început, Democles, stăpînul Celestiei, Lumea luminii veșnice, le ascunsese edenienilor informațiile despre Purgatoriu și Obscuris. Nu voia ca menirea lor să fie influențată de existența unor lumi concurente, „străine“ și „de neînțeles“. Orice explicație ar fi putut provoca o „curioasă“ alternativă. Și nu ar fi vrut să-i ofere lui Z'Davaar acest avantaj.

Cînd Democles aflase despre conspirația îngerilor, era deja prea tîrziu. Nelegiuirea se întinsese în mai multe sisteme solare, depravarea se înmulțise și, mai mult de atît, apăruseră primii copii rezultați din încrucișarea îngerilor cu a oamenilor. Aceștia se dezvoltau foarte repede, erau mult mai inteligenți și puternici ca ceilalți copii, și aveau tendințe dominatoare și criminale. Z'Davaar își freca palmele de bucurie. Știa că prin influența sa asupra lui Sariman încălcaseră regulile jocului, dar avea un as în mîneacă...

Edenienii aflaseră despre existența Purgatoriului după ce seria de catastrofe naturale le oprise ciclul ascensiunii. Atunci Democles fusese nevoit să le ofere o speranță, un loc în care sufletele lor urmau să „se odihnească” pînă la găsierea unui nou cămin. Voia să le creeze edenienilor o altă planetă, dar îi promisese lui Z'Davaar că nu se va amesteca niciodată în transformarea firească a universului fără să-l consulte. Z'Davaar știa că va veni momentul cînd Democles îi va cere acest serviciu. Așteptase peste 400 de milioane de ani ca Uta'H să se transforme într-o stea roșie și își pregătise o listă lungă de revendicări.

În cele din urmă, stăpînii celor două lumi eterne ajunseră la încheierea unui protocol care trebuia respectat deopotrivă de ambele părți. Îl denumiră Protocolul Lumii de Mijloc. Purgatoriul, care la început nu fusese decît un depozit din care Democles și Z'Davaar își alegeau sufletele, își schimbase structura și organizarea. La comanda lui fusese ales marele înger, Ethiel, cel care avea darul vieții, al morții și al neantizării. În nivelurile superioare urmau să conducă îngerii Miral, Geah, Randal, Akamyel și Temuu Kmoon. Sufletele edenienilor dipăruți urmau să rămîină acolo pînă la crearea unei noi planete. În schimb, îngerii răzvrățiți, în frunte cu Sariman, erau obligați să trăiască și să conducă în nivelurile inferioare ale Purgatoriului, urmînd să se ocupe de supravegherea umbrelor. Din rîndul lor, la presiunile lui Z'Davaar asupra lui Democles, Azmyel era singurul care fusese lăsat pe pămînt să se ocupe de demoni și de progeniturile născute din încrucișarea îngerilor cu a oamenilor. Acesta, însă, nu mai putea experimenta simțurile umane cum ar fi bucuria și plăcerea, tocmai pentru a nu se mai încrucișa cu tinerele femei. Azmyel nu avea emoții și nu avea empatie.

Îngerul Karon, al doilea ca putere după Ethiel, era stăpîn peste lumea morților, Crix-a-Dem, acolo unde consulta bibliotecile țarmelor, judeca sufletele și le pregătea pentru călătoria

spre Purgatoriu sau reîntoarcerea lor în lumea celor vii. Sub comanda sa directă acționau mai mulți îngerii dintre care cei mai puternici erau Goriah, Khoryel, Azeth, Syndael, Azuryal și Surryel. Fiecare înger avea o sarcină precisă. Azeth era îngerul morții, cel care trăgea sufletele muribunzilor afară din trup, pe gură, fără chin și fără durere, și le preda îngerului Goriah pentru a fi duse în Crix-a-Dem și mai apoi spre Purgatoriu și lumile veșnice. Khoryel veghea asupra sufletelor tinere aflate la prima încarnare și tot el era primul judecător în consiliul îngerilor format de Karon. Syndael comanda sufletelor prin groază și strigăt să părăsească trupurile bolnave de care se atașau prea mult și pe care trebuiau să le lase să moară. Azuryal veghea asupra virtuților oamenilor și comanda neamurile arătându-se conducătorilor luminați care îi ascultau poruncile. Surryel intra în visele oamenilor și le arăta ce pedeapsă se va abate asupra sufletelor lor dacă nu vor urma calea luminii. Era singurul înger care putea să călătorească atât în Celestia cât și în Obscuris și să ofere informații și imagini despre sufletele ajunse acolo. Tot el veghea și asupra edenienilor rămași în viață și înregistra în cartea ȋarmelor luminoase întreaga lor evoluție.

Democles și Z'Davaar hotărîseră ca numărul ciclurilor în care oamenii puteau să evolueze spiritual să fie redus la 100, iar numărul reîncarnărilor să fie limitat la 7. Sufletele celor care nu reușeau să evolueze spiritual urmau să devină umbre și erau ținute pentru 666 de ani în nivelurile inferioare ale Purgatoriului. Apoi aveau dreptul de a poseda creaturile vii ale universului, transformându-le în demoni. Demonii trăiau mii de ani sub conducerea lui Azmyel, acumulînd experiență negativă pentru săvîrșirea întunecării și întoarcerea în Obscuris. Cei care mureau fără să-și atingă țelul erau neantizați de către Ethiel.

Z'Davaar era satisfăcut pentru că, în sfîrșit, dispăreau favoritismul, iertarea și mila cu care Democles trata sufletele rătăcite.

Se săturase de cât stătuse la mîna celui care modificase regulile jocului după propriul lui plac. Spera ca noua sa putere de influență prin intermediul umbrelor și demonilor să îi aducă un număr superior de suflete în Obscuris, pentru a schimba balanța puterii. Mai mult de atît, acum avea dreptul să-și facă apariția fizică în lumea celor vii, să-i mintă și să-i manipuleze pe cei care cunoșteau istoria originii lumilor și a universului, așa cum le fusese transmisă de însuși Democles pe calea luminii... Primul care îi căzuse în plasă fusese chiar Anuk, unul dintre puținii edenieni rămași în viață... Acesta credea că Democles era doar un suflet răzvrătit, izgonit din lumea întunericului veșnic.“

Și procesul sinusoidal, dinspre Lumină spre scufundarea în Demonism-Întuneric (după care va urma Revelația!) – începe, sub semnul Eros-ului ratat:

„Egoul lui Anuk, cel care jurase credință luminii, fusese înlocuit de un altul care slăvea întunericul. (...) Dar sămînța edenianului nu mai fusese la fel de puternică și pămînteana născu o fetiță. Îi puse numele mamei sale, Olga. Inițial, Anuk dori să ucidă progenitura dar Marina îl amenință pe un ton liniștit că-și va pune capăt zilelor. Edenianul rămase pentru cîteva secunde în impas. Nu ar fi vrut să-și piardă fertilul incubator dar nici nu voia să cedeze în fața unei slave. Și totuși armata sa avea nevoie de cât mai mulți vandokari, gata să se sacrifice în numele părintelui și stăpînului lor. O fetiță? Le va lăsa să se bucure. Pentru o scurtă perioadă, această legătură de sînge ar fi putut să-i alunge Marinei gîndurile despre evadare...“

Forța Iubirii, ca Eros Cosmic Taumaturgic/ Izbăvitor, Eros Agapé-ul Hristic – este, însă, demonstrată, întîi, prin Logos: discuția dintre Namur și Uezen, în care se subliniază, solemn și cu sonoritate vaticinară, reverberantă în constelații, că Eros-ul Agape este Supremul Risc, pentru Suprema Transfigurare: *Mîntuirea!*

„— Dar, Uezen, nu este și iubirea un sentiment egoist?

— Să iubești înseamnă să te gîndești în primul rînd la binele celorlalți. Atașamentul tău față de Luana îți poate deveni slăbiciune. Învăț-o să meargă pe calea zettică... (...)

— Dar dacă pierd nu-ți vei da seama de intențiile mele?

— Nu și dacă pierderea ta înseamnă un sacrificiu...

— Adică îmi ceri să renunț conștient la ceea ce am mai de preț?...

— Așa cum și Mud a renunțat la frumusețea ei în favoarea deșertului. Așa cum și tatăl tău a renunțat la bogăție pentru iubire. Este vorba despre alegere și în funcție de alegerea ta universul îți va arăta calea...

— De ce eu? De ce nu altcineva?

— Ar putea fi oricine, dar numai tu ai conștiința mea.“

Chiar dacă autorul nu se abate, de obicei, de la obsesia spațierii cosmice – iată că, printr-o metodă din secolul al XVIII-lea, uzitată și de Goethe, scrisorile dezvăluie cosmosuri cel puțin la fel de semnificative și de larg-respiratorii de rost, ca și aventura narativă – ba chiar Izvoare de Revelații Ultime, Apocaliptice (în sensul nu de dezastruoase, ci de Profund Vizionare, Radical Schimbătoare de Registru Spiritual și Perceptiv). Este cazul corespondenței îndrăgostiților absoluți, Namur-Luana (construiți în dimensiuni tragic-boreale, precum Tristan și Isolda sau Siegfried și Krimhilda... dar cu conotații clar creștine!), în registru mundan, apoi, în cel transmundan:

„Ești o ființă minunată și am văzut în tine miracolul și perfecțiunea. Nu mă poți condamna pentru acest lucru. Nu mă poți condamna pentru că am vrut să te țin în brațele mele și să am grijă de tine. Când mă gîndesc la tine, las umanitatea deoparte. Chiar dacă asta este, uneori, împotriva regulilor pe care noile evenimente mi le-au impus. Lucru probabil pe care l-ai simțit și

pe care regret că l-am lăsat să ne afecteze relația. Când vei veni înapoi, îți promit că se vor schimba multe. Te aștept cu drag, Namur“ (Răspunsul lui Namur la prima scrisoare a Luanei).

Atunci când Anuk-demonizatul experimentează, și el, Eros-ul... îi cade Masca: este momentul în care Oglindea Magic-Mincinoasă/ Înșelătoare începe să-și fisureze și chircească germeii ontologici falsificați:

„Necunoscutul era de neoprit și Suara se arcui necontrolat și strînse cearceaful între degete. Brațele ei cuprinseseră gîtul lui, apropiindu-se de sforile măștii. Furios, necunoscutul le îndepărtă, strîngîndu-i mîinile cu putere. Atunci, sereniana își întoarse capul în semn de protest, dar continuînd să fie supusă. Se privi în oglindă, goală și înfometată. Corpul lui parcă era al unui zeu. Apoi privirea ei urcă și o întîlni pe a Lui. Un spasm violent îi cuprinsese trupul. Masca alunecase pe pat și Anuk rînjea diabolic...“

Furia De-Mascării, dinainte de Revelație, se transformă, la Anuk, în dorința de a se autodistrage ca „Exterior-Anuk“. Întîi apar ciocnirile cu angajări masiv-umane – apoi, cadrul cinematografic, creat de Snowdon King, se strînge și se concentrează pe zvîrcolirile, care anunță ieșirea Fluturelui din Pupă, *ale unui singur chip... chipul Luceafărului-Anuk* – chip de profundă și sinceră *pocăință*, prin care capătă, în mod creștin, profund transfigurator, *marianica lacrimă, atotizbăvitoare*:

„Liderul lenurienilor reuși să afle totul despre bomba cu suflute, negustorii clonați și, în locul cel mai sensibil, Luana..., pe care Namur simțea cum o pierde. Anuk rîse puternic, planul lui funcționase perfect... Ceva, totuși, îi atrase curiozitatea. Era un loc în mintea lui Namur unde nu reușea să pătrundă. Oare ce secret se ascundea acolo? Să fie oare cheia distrugerii întregii alianțe? Să fie harta tuturor edenienilor răspîndiți în univers?

Se concentrează și mai puternic, folosindu-și toată energia, pînă la epuizare. În cele din urmă reuși. Atunci văzu pentru prima oară Obscuris și Celestia. Iar cînd îi văzu și chipul lui Democles, trăi cu adevărat revelația. Tot răul pe care îl făcuse, drogurile, crimele comise împotriva umanității și mai ales împotriva semenilor săi, totul fusese în numele unui idol mincinos. Pentru prima oară de la părăsirea planetei Eden, o lacrimă îi curse pe obraz (s. n.). Nu îi rămînea decît un singur lucru de făcut...

Deodată, un val de întuneric acoperi întregul spațiu de luptă. Apoi se auzi o bubuitură puternică urmată de un pîrîit asurzitor. Umbrele treceau cu miile prin noua fisură deschisă spre universul ființelor vii, căuțînd corpuri pe care să le posedeze. Acestea erau protejate de Sariman și de toți ceilalți îngeri din nivelurile inferioare ale Purgatoriului. Peste cîteva minute se auzi un nou bubuit de tunete puternice și se deschise o altă fisură prin care trecea marele înger Ethiel, care avea glasul ca un vuiet de ape dezlănțuite. Din spatele aripilor sale stîngi ieșea o sabie ascuțită, cu două tășuri, cu care se lupta împotriva îngerilor răzvrățiți. În spatele aripilor drepte stăteau înghesuite umbrele pe care reușise să le prindă cu biciul său cu fulgere. Ethiel semăna la vedere cu jarul încins și corpul său alb ca zăpezile Laponiei era înconjurat de o aură multicoloră. Îngerul Karon, cel căruia nu i se vedea niciodată chipul și care avea corpul acoperit cu o mantie verde, stătea în spatele lui Ethiel și ținea în mîni cartea ȋarmelor întunecate, marcată cu semnul întors al crucii. În ea scria numele umbrelor capturate sau ucise. Lîngă el se afla Temuu Kameron, îngerul cu chip și corp de copil, care trăgea cu arcul său cu fulgere albastre..."

Lucifer parcurge, astfel, cel de-al doilea cuadrat-drum zodiacal, de data asta (conform celei de-a doua legi zodiacal-astrologice: „2. Legea corespondenței: Ceea ce este sus este și

ceea ce este jos, Ceea ce este jos este și ceea ce este sus. Această a doua lege explică faptul că există o armonie, un raport constant, o corespondență între diferitele planuri de manifestare ale Vieții și Ființei – respectiv planul material, mental și spiritual. Aceste planuri sînt asemănătoare, diferența între ele fiind doar de grade și nivel de vibrații – sînt creații ale tot-ului și există în spiritul infinit al tot-ului“ – cf. Adi Mândruță, *Bazele filosofice ale Astrologiei*⁵⁾, cel drept–adevărat („dao“, cum ar zice Tracii vechi și confucianiștii contemporani...) – dinspre Eul Fals spre Revelație! Ca-ntr-o problemă de matematică superioară a Sufletului, pusă în termeni metaforici – totul se rezolvă perfect metafizic, deasupra oricărei anticipări de logică primară:

„Anuț primi vizita lui Sariman, exact în momentul cînd se gîndea la Asiria și la greșelile pe care le făcuse pentru a fi împreună cu ea. Liderul îngerilor răzvrățiți din nivelurile inferioare ale Purgatoriului avea corpul și aripile negre și era înalt pînă la tavan. Avea ochii ca două găuri adînci și întunecate ce absorbeau lumina din jur. Vocea sa era ca aceea a unui android de luptă, dar mult mai puternică și metalizată. În spatele său se aflau îngerii Kabaraam, Azibar, Ramon și umbrele care reușiseră să fugă din calea lui Ethiel. Sariman îi porunci lui Anuț ca toate umbrele să își găsească noi corpuri de posedat în rîndul armatei lenuriene.

Anuț pierduse totul dar nu își pierduse definitiv credința în Democles. Regreta amarnic că fusese corupt de Z'Davaar și se rugă în gînd să fie iertat. Apoi apăsă pe butonul de autodistrugere și un spectacol imens de lumini invadă cerul de deasupra planetei Nede.“

---

5 „Dar în Astrologie, ca în orice domeniu metafizic, gîndirea nu trebuie să se limiteze doar la sensul propriu al cuvintelor, și se operează într-o foarte mare măsură cu gîndirea simbolică, aceea care ne permite să atribuim cuvintelor și lucrurilor sensuri mai abstracte, mai adînci, asociate și cu alte niveluri ale existenței diferite de nivelul fizic“ – cf. *Bazele filosofice ale Astrologiei*.

Și, pentru ca totul să capete valențe transmundane, paradisiace, mai curînd nostalgic-extatice decît tragice – finalul aparține unei *corespondențe între suflete* – „corespondență“ mistică, de tip baudelairian :

„Dragă Luana, în ultimele zile am încercat în toate felurile posibile să-mi iau rămas bun de la tine. Și în tot acest timp am descoperit un lucru, că nu pot. Îmi lipsești, Luana, nici nu știu cît de mult îmi lipsești. De la tine am învățat tot ce știu despre iubire și singura ființă care mi-a dat un motiv în plus să merg mai departe în viață ai fost tu. Aș fi vrut să crezi că există cu totul altceva în afara punctului negru ce absoarbe luminile noastre. Dar poate că fiecare dintre noi are propria cale prin care află adevărul. Știu că nu a fost vina ta și știu că acolo unde există sacrificiu există și iertare (s. n.). Cît voi trăi în această lume, oriunde m-aș duce, o parte din tine va fi mereu alături de mine. Te voi purta în inima mea și în gândurile mele pînă cînd ne va fi dat să fim din nou împreună. Te iubesc, Luana, și te voi iubi mereu“ (Mesajul de adio al lui Namur către Luana, cimitirul Rembrand, Snowdon).

Iată-l pe Luceafărul-Lucifer-Anuk, obsedatul de iubirea Asiriei, izbăvit (*prin sine și prin alter ego-urile sale eterico-astrale, Namur-Luana!*), la modul majestuos și epopeic, cosmico-creștin, prin autosacrificiul întru Dragoste. Nici nu se putea o mai frumoasă demonstrație că, de la *Dacii-Daoi* (*Poporul Lupilor și Al Căii Celei Drepte*) la *Eminescu*... pînă la *Snowdon King* – „*Ideile mari călătoresc prin cosmos, /Fără tihnă ori pălire a Luminii!*“!...

Prof. dr. Adrian Botez